

СМЪРТТА НОСИ МАСКА ЗА КРАСОТА

Юни 1974 г.

Самолетът на „Пан Американ“ започна снижаването към летище „Кенеди“. Джанис притисна чело в прозореца, сякаш се опитваше да надникне през сивите облаци. Майк се наведе към нея, закопча колана ѝ, потупа я по бедрото и каза:

– Няма да успееш да видиш сестра си оттук, скъпа.

Той протегна краката си, които му се струваха прекалено дълги, натъпкани в мизерното пространство, отделено от авиокомпанията за пътниците във втора класа. На трийсет години, Майкъл Броуд, районен заместник главен прокурор в Ел Ей, бе запазил мускулестата и слаба фигура, която притежаваше в отбора по лека атлетика в колежа. Кестенявата му коса вече бе прошарена, а това тайничко му доставяше удоволствие. Сдържаната му личност не заблуждаваше познавачите за дълго. В сивите му очи се четеше почти постоянна ирония. Свидетелите на защитата, подлагани на кръстосан разпит, се научиха да се страхуват от пронизателния му поглед. Наричаха Майк „студена риба“ и не биха повярвали на нежното изражение, което се изписваше неизбежно на лицето му, когато погледнеше седящото до него момиче.

Двайсет и две годишната Джанис, негова съпруга от три седмици, бе стройна, загоряла и дългокрака. Тъмнорусата ѝ коса се стелеше красиво по рамената. Бяха се запознали преди година, когато тя го отведе до сцената в университета в Южна Калифорния, където бе поканен да чете лекции за безопасността на студентите. Джанис му се усмихна щастливо и се облегна назад.

– Не се вижда абсолютно нищо – оплака се тя. – Прекалено е облачно и мъгливо. О, скъпи, просто нямам търпение да видя Александра. Осъзнаваш ли, че мина почти година, а тя е единствената ми роднина в целия свят?

Майк посочи новата си халка.

– Ами аз? – сухо попита той.

Джанис се ухили, после неспокойно се завъртя отново към прозореца. Знаеше, че за него е трудно да разбере нетърпението ѝ. С майка, баща, двама братя и две сестри, той вечно бе заобиколен от семейството си.

Докато с Джанис бе различно. Майка ѝ бе починала при нейното раждане. Сестра ѝ Александра, по-голяма с шест години, пое майчината роля. Но пък напусна Орегон и замина за Ню Йорк, когато Джанис беше на дванайсет. В продължение на дълго време успяваше да се прибира у дома на всеки няколко

месеца. Ала после кариерата ѝ на манекенка се издигна във висините и срещите им се разрешиха. Последната бе миналото лято в Ню Йорк, където двете прекараха десет дни заедно. Александра възнамеряваше да присъства на дипломирането на Джанис в университета, но после звънна, за да се извини, че ѝ се налага да замине за Европа заради някаква реклама. Когато Джанис ѝ съобщи, че двамата с Майк са решили да направят скромна сватба – неговото семейство и двайсет от най-близките им приятели в Ел Ей, – точно след завършването ѝ и да използват отпуската му за меден месец, Александра я накара да ѝ обещае, че ще прекарат последната седмица от ваканцията си с нея. Беше идеалното време за гостуване. Майк скоро трябваше да се върне на работа, а Джанис щеше да започне да учи за магистратурата си през юли.

– Ще се появя на летището с духов оркестър – зарече се Александра. – Ужасно ми липсваш. Тази проклета досадна работа! Молих ги да отложат снимките, но не можели. Страшно искам да те видя и да се запозная с Майк. От описанието ти съдя, че е чудесен. Ще ви разведа из Ню Йорк...

– Майк познава Ню Йорк отлично – прекъсна я Джанис. – Учил е право в Колумбийския.

– Е, ще ви покажа местата, където не ходят студенти. Добре, скъпа, на двайсет и четвърти юни ще бъда на летището. Търси духовия оркестър.

Джанис се завъртя обратно към Майк.

– Нямам търпение да се запознаеш с Александра. Направо ще се влюбиш в нея.

– Ще се радвам да я видя, но ако съм честен, през последните няколко седмици никак не страдах, че не сме заобиколени от хора.

Бяха прекарали последните три седмици в Англия и Франция. Джанис си припомни забутаните хотелчета в Девън и Бретан и нежните прегръдки на съпруга си.

– И на мен не ми липсваха – призна тя.

Най-после се озоваха начело на опашката. Митническият служител разгледа паспортите им и ги подпечата.

– Добре дошли у дома – усмихна им се той.

Забързаха да си приберат багажа.

– Знам, че нашият ще пристигне последен – отбеляза Джанис, докато гледаше как куфар след куфар се плъзваха по лентата. И се оказа почти права. Техният багаж беше предпоследен. Тръгнаха към изхода и Джанис се втурна напред.приятели и роднини на спътниците им се бяха събрали на групички. Александра трябваше да изпъква в тълпата. Не можеше да не се открие в толкова малка група. Но я нямаше. Въодушевлението на Джанис повехна и раменете ѝ се отпуснаха разочаровано.

– Е, предполагам, че духовният оркестър е попаднал в задръстване – изсумтя тя.

Майк подхвърли добродушно:

– Очевидно цялото ви семейство има навика да закъснява.

Джанис вечно закъсняваше с поне петнайсет минути и започна да се старее да идва навреме едва след серията лекции, които Майк ѝ изнесе заради дългите чакания.

Забележката му възстанови малко от радостта на Джанис.

– Да, Александра винаги закъснява малко – призна тя. – Вероятно ще се появи всеки момент.

Но мина половин час, после един. Майк звъня три пъти в апартамента на Александра. Телефонният секретар се включваше и му предлагаше да остави съобщение. Той взе кафе и започнаха да отпиват от хартиените чашки, без да посмеят да напуснат района. По обяд Майк не се стърпя:

– Слушай, скъпа, няма смисъл да чакаме повече. Ще оставим съобщение за Александра и ще вземем такси до апартамента ѝ. Вероятно портиерът ще ни пусне да влезем вътре.

Александра живееше в кооперация на Седемдесет и четвърта улица, близо до магистрала „Хенри Хъдсън“. Имаше си частен вход и тераса. Джанис описа апартамента ѝ на Майк в таксито.

– Просто е великолепен. Чакай да видиш гледката само.

Решението да отидат в апартамента очевидно подобри настроението на Джанис. Майк кимна в съгласие, когато тя предположи, че сестра ѝ вероятно е по работа някъде извън града и им е изпратила съобщение, което не са получили.

Когато таксито стигна до Седемдесет и четвърта улица, Джанис го помоли да отбие към задната част на сградата, където частните входи гледаха към реката. Може би пък Александра тъкмо се бе върнала от Европа и още спеше.

Майк звънна и им отвори ниска, набита жена. Косата ѝ бе прибрана на кок. Сините ѝ очи блестяха като прожектори от пухкавото ѝ лице.

– Ти сигурно си сестрата – лаконично отбеляза тя. – Влизайте. Аз съм Ема Купър.

Прислужницата, сети се Майк. Джанис му беше говорила за нея. Миналата година, когато бе на гости в Ню Йорк при сестра си, жената бе на почивка, така че двете никога не се бяха виждали.

Джанис не беше преувеличила, когато говореше възторжено за жилището на сестра си. Лимоненожълтите стени и мокет създаваха елегантен фон за картините и очевидно скъпите мебели. Майк подсвири тихо.

– Жалко, че си толкова невзрачна, скъпа – засмя се той. – Иначе щях да те изпратя и ти да станеш манекенка.

Джанис не го слушаше.

– Къде е сестра ми? – попита тя нетърпеливо.

Челото на жената се сбръчка от неодобрение или тревога.

– Нямам представа – отговори тя. – Знам, че е пристигнала в града в понеделник вечер, но не се прибра у дома и не ми се обади. Очакваше посещенията ти с нетърпение и не говореше за нищо друго. Нямам идея какво очаква от мен да направя. Започна ремонт на стаята за гости заради вас. Бояджията дойде тук преди два дни. Попита ме дали това бил исканият цвят. Откъде да знам? Казах му да действа. Тя вероятно няма да го хареса. Телефонът ме подлудява. Звъни на всеки десет минути. Вече дори не го вдигам и оставям да се включи службата за приемане на съобщения. Вчера господин Уилсън, онзи от агенцията, направо ми се разкрещя...

– Искаш да кажеш, че сестра ми е пристигнала в Ню Йорк преди три дни и още не си се чувала с нея? – извика Джанис.

Ема поклати глава.

– Трябваше да се върне от онова пътуване за маските за красота в понеделник вечер. Когато оня тип Уилсън се обади, каза, че всички пристигнали с частния самолет, но се разделили на летището. Госпожица Александра трябвало да бъде откарана у дома от собственика на самолета. И той не я е виждал оттогава. Никой не я е виждал. Не че е толкова необичайно. Понякога, когато й писне от цялата шумотевица, госпожица Александра изчезва и отива някъде да си почине. Веднъж беше в Кейп Код, друг път – в Мейн. После се появява, сякаш изобщо не е отсъствала. Малко е небрежно, щом се е заела с ремонти...

Майк прекъсна словоизлиянията ѝ.

– Възможно ли е госпожица Сандърс да е заминала по друга работа?

Ема поклати глава отрицателно.

– Рекламата с „Маска за красота“ беше единственото, с което се занимаваше през последните месеци. Безброй снимки за списания и телевизионни реклами...

– Съобщихте ли в полицията, че е изчезнала? – поинтересува се Майк.

Ема поклати глава.

– Разбира се, че не.

– Какво се опитваш да кажеш? – нервно попита Джанис.

– Нищо. Не се опитвам да кажа нищо. Моля ви, не обявявайте госпожица Александра за изчезнала. Както ви казах, понякога се вдига и изчезва, без да дава обяснения. И не обича никой да ѝ се меси и да ѝ задава въпроси.

Джанис се завъртя към Майк. Очите ѝ изглеждаха огромни, когато беше уплашена.

– Майк, какво да правим?

– Първо ще прослушаме телефонните ѝ съобщения. Да видим кой ѝ е звънял.

Службата за съобщения отначало отказа да им даде информация за съобщенията на Александра.

– Дори и да сте сестра ѝ – заяви авторитетният глас на телефонистката, – ние винаги предаваме съобщенията само на нея. Наредила ни е никога да не ги предаваме на човек, който твърди, че се обажда от нейно име.

Майк взе телефона от ръката на Джанис.

– Аз съм зетят на Александра Сандърс. Никой не се е чувал с нея от три дни и семейството ѝ е ужасно разтревожено. Отговорете ми поне на следното: тя обади ли ви се да прослуша съобщенията си през последните три дни?

Последва кратка пауза.

– Наистина не знам дали би трябвало да споделяме подобна информация...

Майк я прекъсна.

– Аз съм адвокат. Ако не я споделите и не ми предадете съобщенията, ще изискам съдебно нареждане да ги получа. Госпожица Сандърс е изчезнала. Разбирате ли това? Изчезнала е! Звъня от нейния телефон. Можете да ми се обадите, за да се уверите, че се намирам в апартамента ѝ.

До телефона имаше бележник и химикалка. След по-малко от минута Майк записваше имена и телефонни номера. После остави слушалката и каза:

– Грант Уилсън ѝ е звънял средно по три пъти на ден. Също и Лари Томпсън. Има няколко обаждания от Марк Амброуз. Останалите са покани за благотворителни вечери, часове за козметични салони и т.н.

Ема знаеше кои бяха хората.

– Грант Уилсън е собственикът на „Уилсън моделинг“, агенцията, която осигурява ангажиментите на госпожица Александра. Лари Томпсън пък е онзи тип, който прави всички снимки и реклами. Маркъс Амброуз притежава компанията за чартърни полети, с която пътуваха до Европа.

– Ще започнем с Уилсън – реши Майк.

– Не се притеснявайте за багажа си – каза Ема. – Ще го отнеса в стаята за гости.

– Не знам какви са споразуменията ви с Александра относно заплатата ви, но искам да се уверя...

– Не се тревожете – прекъсна го Ема. – Платено ми е до края на месеца.

След двацет минути стигнаха пред сградата на „Дженеръл Мотърс“ на Пето авеню. Пред входа Майк я огледа одобрително. Докато учеше право, още строяха красивата сграда.

Джанис се усмихна унило.

– Когато бях тук преди шест години, Александра ме заведе на обед в „Плаза“ – каза и посочи забележителния стар хотел насреща. – Беше страшно забавно и всякакви знаменитости непрестанно идваха до масата ни.

Грант Уилсън седеше зад масивно бюро в ъгловия си кабинет. Прозорците разкриваха зашеметяваща гледка към Централ Парк. Кабинетът бе обзаведен като всекидневна – плътен син мокет, кресла и канапе, тапицирани в същия скъп златист брокат като завесите, красиви картини, чудесно зареден бар, библиотечки. Беше от онзи вид кабинети, които демонстрираха успеха в света на Мадисън Авеню. Грант наистина преуспяваше. Беше пристигнал в Ню Йорк преди дванайсет години, когато беше на двайсет и осем. И през изминалото време се бе издигнал до изпълнителен вицепрезидент в една от най-мощните агенции за модели в Ню Йорк. Преди три години бе отворил своя собствена агенция.

Грант имаше леко гърбав нос, студени сини очи, стегнатата фигура на човек, който спортува редовно във фитнеса, и глава с посивяваща, но гъста коса.

В момента беше страхотно уплашен. Беше обядвал в „Четири сезона“. Менюто му се състоеше от съомга със салата и две мартинита, които трябваше да успокоят нервите му. Когато се върна в службата, секретарката му предаде няколко съобщения. Първото беше, че сестрата на Александра и съпругът ѝ са на път към агенцията, за да се видят с него. Какво ли означаваше това? Не помнеше Александра да му е споменавала, че сестра ѝ се е омъжила. В представите му тя беше колежанка хлапачка. Какви ли въпроси щеше да му зададе за Александра? И как да им отговори? Щеше да ѝ каже, че не разбира как, по дяволите, толкова известна личност като нея е възможно просто да изчезне. Човек не можеше да отвори списание, без да види лицето ѝ. А и всички онези интервюта в предаванията на Джони Карсън и Мърв Грифин. Със сигурност някой щеше да я забележи някъде. Но тя сякаш бе пропаднала вдън земя.

Получи и други съобщения. Кен Фуулър от „Фуулър Козметикс“, компанията, която притежаваше „Маска за красота“, му беше звънял три пъти. Все още не бе изплатил последните фактури, които му изпратиха. Ако не одобрише последната реклама, нямаше да получат нищичко.

Интеркомът му избръмча. Обаждаше се момичето от рецепцията.

– Господин и госпожа Броуд са тук, за да се видят с вас. Госпожа Броуд е сестрата на Александра Сандърс...

– Знам коя е – рязко я прекъсна Грант. – Доведи ги незабавно.

Той тръшна телефона, разтърка ръце нервно и зачака.

Когато секретарката му се появи с посетителите, Грант се надигна любезно. Всеки сантиметър от него излъчваше образа на изискания, учтив директор. Той пое двете ръце на Джанис в своите.

– Скъпа, щях да ви позная навсякъде. Страшно приличате на сестра си – каза той, после топло се ръкува с Майк.

Видът на младата двойка го постресна. Господ знае какво беше очаквал – двойка откачени колежански хлапета с рошави глави, цветя по пръстите на краката и кръгли очилца. Но този Майк Броуд не беше никакъв си смотан хлапак.

Колкото до сестрата... Той я разгледа внимателно. Страхотна мадама. Не с ефирната красота на Александра, а по-скоро с вид на цъфтяща от здраве хубавица. Малко по-висока и вероятно два-три килограма по-тежка, но изглеждаше великолепно. Той предупреждаваше Александра от известно време, че човек може да попрекали със слабостта.

– О, никак не приличам на Александра – запротестира Джанис. – Просто няма сравнение.

До изисканата красота на сестра си тя винаги се чувстваше като проста селянка.

– Знаете ли къде е сестра ми? – попита тя.

В мига, когато довърши въпроса си, тя осъзна, че Грант Уилсън бе проговорил в същия момент.

– Надявам се, че носите новини от Александра – бе казал той.

Грант забеляза присвиването на очите на Майкъл Броуд и смазващото разочарование по лицето на момичето. Усети как мускулите на собственото му гърло се стегнаха.

– Да седнем – покани ги той и махна към канапето.

Посетителите му послушно се настаниха и той реши незабавно да заговори по темата, която бяха дошли да обсъдят.

– Няма да ви залъгвам – поде той. – Тревожа се за Александра. Отначало не се притеснявах. Честно казано, мислех, че е възможно да си е уредила да се присъедини към вас, скъпа – кимна той на Джанис.

Майк се наведе напред.

– Господин Уилсън, кога видяхте Александра за последен път?

За миг Грант изпита усещането, че се намира на свидетелската скамейка. Имаше нещо професионално в начина, по който Майк зададе въпроса си. Грант го погледна право в очите.

– Преди три дни, в понеделник вечер. Групата ни се прибра от Венеция с чартърен полет. Ходихме в Европа да заснемем телевизионни реклами за много важна нова кампания. Александра е лицето на кампанията. Както вероятно знаете, „Фоулър“ е една от най-големите козметични компании в света, на нивото на „Елизабет Арден“ и „Хелена Рубинстайн“. Новият продукт на компанията е „Маска за красота“. Простичко казано, това вероятно е най-вълнуващият нов продукт в козметичната индустрия, която е мултимилиарден бизнес.

Той погледна Джанис.

– Както тази млада дама сигурно би могла да потвърди, има дни, в които всяко момиче не изглежда в най-добрата си форма. Например тъмни кръгове под очите, защото е учило до късно през нощта, или пък бръчки от напрежение по лицето. На пазара се предлагат безброй кремове, които крият тези сенки и бръчки. „Маска за красота“ е различна. Просто ги премахва. Маските обикновено

са мърлява работа и са неприятни за нанасяне, а и трябва да стоиш с тях поне половин час, за да имат ефект. „Маска за красота“ обаче е в буркан. Разтриваш я по лицето си като крем и тя се втвърдява за секунди. Измиваш я с топла вода и лицето ти изглежда като че ли си прекарал цяла седмица в салон за разкрасяване. И дори не говоря достатъчно ентузиазирано.

– Но какво общо има това с Александра? – учуди се Джанис.

Тонът на Уилсън показва, че не обичаше да го прекъсват.

– Много просто. Нашата агенция извади страхотен късмет, че бе избрана да представи „Маска за красота“ на обществото. Подготвихме серии телевизионни реклами, както и такива в списания. Клиентът одобри предложението ми Александра да е лицето на цялата кампания. Тя ще натрупа цяло състояние само от телевизионните реклами. Но поради огромните суми, отделени за кампанията, хората от „Фоулър“ имат невероятни изисквания. Вече преправихме част от рекламните, а онези, които тъкмо заснехме във Венеция, се оказаха доста трудни. Имахме проблеми с времето, с камерите, а и Александра не изглеждаше толкова прекрасна на снимките. В резултат тя бе изморена и доста раздражена, когато сляхохме от самолета. Аз бързах, тъй като имах ангажимент за вечеря. Багажът ми пристигна първи. Грабнах го и се втурнах към града. Когато чух, че Александра е изчезнала, реших, че е заминала да си почине някъде за няколко дни. Но вече не го вярвам.

– А какво вярвате? – попита Майк.

Грант Уилсън завъртя преспапието на бюрото си.

– Не знам. Просто не знам.

– Откъде разбрахте, че е изчезнала? – настоя Майк.

– Трябваше да дойде тук във вторник сутринта заедно с режисьора на рекламата и фотографа, за да прегледаме заснетото. Но тя изобщо не се появи – отговори Грант.

Джанис се опита да потисне треперенето на гласа си.

– Разбрах, че сте оставили много настоятелни съобщения за сестра ми да ви се обади. Защо?

Лицето на Уилсън помрачня.

– Защото клиентът не одобри рекламата, която направихме във Венеция. Твърде възможно е да ни се наложи да я направим отново. Александра изглеждаше великолепно в трите други клипа, но не и в последния. А всички други са само прелюдия към него. И затова тя не може да изглежда изморена и измъчена в края на „Маска за красота“. Трябва да я заснемем отново. Незабавно. За щастие, разполагаме с достатъчно кадри от Венеция, за да направим снимките в Ню Йорк. Кампанията започва в августовския брой на „Шик“, а той ще бъде публикуван след няколко седмици. Не можем да използваме друг, освен Александра, защото тя е в другите три рекламни клипа, както и в снимките за

списанията. Но клиентът настоява да одобри снимките от Венеция, преди да ни плати последните фактури. По време на кампанията снимахме в Ню Йорк, Париж, Рим и накрая Венеция.

– Какво ще стане, ако не откриете Александра навреме за снимките? – попита Майк.

Уилсън се изправи. Несъзнателно стискаше здраво ръбовете на бюрото си.

– Клиентът заплашва да се откаже от кампанията и да представи новия си продукт по Коледа с нова агенция и нова манекенка. И в подобен случай ще откаже да ни плати и стотинка повече.

Майк също се изправи. Хвана Джанис под ръка и ѝ помогна да се надигне.

– Мисля, че е време да се обадим в полицията – заяви той.

– Не можете да го направите! – извика Уилсън. – Осъзнавате ли какво ще причини един скандал на кампанията? Можете ли да си представите какво Сузи или Рона Барет ще сътворят в рубриците си със сочна клюка като тази, че Александра Сандърс е включена в полицейския бюлетин за изчезнали лица? Както ви казах, тя е прочута с това, че изчезва за няколко дни, когато се нуждае от почивка...

– Ако и сега е така – бавно каза Майк, – според мен Александра би трябвало да се появи много скоро. Няма съмнение, че тя иска да види Джанис, и планираше да е тук, за да ни посрещне.

– Да, това е единствената ни надежда – съгласи се Уилсън.

– Тогава ще изчакаме още двацет и четири часа, преди да се обадим в полицията – отвърна Майк. – Но не повече.

Джанис протегна ръка.

– Довиждане, господин Уилсън – каза тя и се обърна към вратата.

Отчаяно ѝ се искаше да се махне от кабинета. Копнееше да остане насаме с Майк и да получи възможност да помисли.

Уилсън се усмихна.

– Приятелите ме наричат Грант. Влюбен съм в Александра и от доста време я моля да приеме годежен пръстен от мен... Ние с нея сме изключително подходящи един за друг. Честно казано, смятам, че вашият брак я накара да започне да обмисля предложението ми. Помолих я отново да се омъжи за мен в Лондон и Венеция. Това е другата причина, поради която не се тревожа чак толкова за изчезването ѝ. Знаех, че ще иска да остане сама известно време, за да обмисли чувствата си. И наистина се надявам, че този път ще ми отговори положително.

– Разбирам защо се колебаете да предприемете действия – кимна Майк. – Да оставим нещата така засега. Ние сме в апартамента на Александра. Обадете ни се, ако научите нещо или се чуете с нея. Разбира се, и ние ще постъпим по същия начин.

– Съгласен съм.

Обърнаха се да си тръгнат. Джанис забеляза за първи път, че на стената до вратата висеше огромен портрет на Александра. Сестра ѝ носеше бледозелена рокля в гръцки стил. Дългата ѝ руса коса се спускаше до кръста. Изглеждаше зашеметяващо красива. Уилсън погледна портрета и каза:

– Александра позира за него преди няколко години. Лари Томпсън направи снимките. Той е страхотен фотограф и надарен художник. Нарисува портрета по направените от самия него снимки. Видях го в дома му и го помолих да нарисува един и за мен.

Лари Томпсън, фотографът, бе следващото име в списъка с хора, които Майк и Джанис възнамеряваха да посетят. Той бе и режисьорът, отговорен за всички реклами на „Маска за красота“.

Сбогуваха се с Уилсън, минаха по дългия коридор и завиха надясно към асансьорите. Майк спря тъкмо когато се канеше да натисне бутона.

– Скъпа, чакай една минута. Искam само да проверя нещо.

– Какво?

– Нищо особено. Ще се върна веднага.

Той забърза обратно към кабинета, който току-що бяха напуснали. Вратата беше леко открената. Грант Уилсън стоеше пред портрета на Александра. Стискаше рамката с двете си ръце и се бе вторачил в лицето ѝ. После, с безпомощен жест, той сви едната си ръка в юмрук и халоса стената.

Майк се обърна обратно и се върна при Джанис.

– Какво искаше да провериш? – попита го тя.

– Искah да попитам кой е последният ден за преснимането на рекламата от Венеция. Но реших да не го притискам засега...

Той хвана ръката на Джанис с успокояваща усмивка и се зачуди кой ли образ се бе запечатал най-добре в съзнанието му – красивата усмивка на Александра от портрета или отчаяните очи на бъдещия ѝ годеник, вторачен в нея.

Излязоха от сградата и Джанис очакваше Майк да махне на такси, но вместо това той я поведе през улицата към хотел „Плаза“.

– Не сме обядвали, а закуската, преди да кацнем, бе прекалено скромна – твърдо заяви той.